Onsdag den 11. december 2013

P7_TA(2013)0578

Resiliens og nedbringelse af katastroferisici i udviklingslande

Europa-Parlamentets beslutning af 11. december 2013 om EU's strategi til styrkelse af resiliens og nedbringelse af katastroferisici i udviklingslande: anvendelse af erfaringer fra fødevaresikkerhedskriser (2013/2110(INI))

(2016/C 468/16)

Europa-Parlamentet,

— der henviser til artikel 210 i traktaten om den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF),

— der henviser til den europæiske konsensus om udvikling af 20. december 2005,

— der henviser til den europæiske konsensus om humanitær bistand af 18. december 2007,

— der henviser til Kommissionens meddelelse af 8. december 2010 »Midtvejsrevision af handlingsplanen under den europæiske konsensus om humanitær bistand — gennemførelse af effektiv principbaseret humanitær EU-indsats« (COM (2010)0722),

— der henviser til Kommissionens meddelelse »EU's strategi til styrkelse af resiliens: Anvendelse af erfaringer fra fødevaresikkerhedskriser« af 3. oktober 2012 (COM(2012)0586) (herefter benævnt »Meddelelse om resiliens fra 2012«),

— der henviser til arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene af 19. juni 2013 med titlen »Action plan for resilience in crisis-prone countries 2013-2020« (SWD(2013)0227),

— der henviser til Rådets konklusioner om EU's strategi til styrkelse af resiliens af 28. maj 2013,

— der henviser til Kommissionens meddelelse »EU-strategi til støtte for katastrofeforebyggelse i udviklingslande« af 23. februar 2009 (COM(2009)0084),

— der henviser til arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene af 16. februar 2011 med titlen »Implementation plan of the EU strategy for supporting disaster risk reduction in developing countries 2011-2014« (SEC(2011)0215),

— der henviser til Rådets konklusioner af 18. maj 2009 om en EU-strategi til støtte for katastroferisikoreduktion i udviklingslande,

— der henviser til FN's Hyogohandlingsplan for 2005-2015, som blev vedtaget under verdenskonferencen om katastrofebegrænsning i januar 2005 i Hyogo, Japan, og godkendt af FN's Generalforsamling i dens resolution A/RES/60/195, og til midtvejsevalueringen,

— der henviser til Kommissionens meddelelse af 23. april 2001 »Sammenkobling af nødhjælp, rehabilitering og udvikling — en vurdering« (COM(2001)0153),

— der henviser til Kommissionens meddelelse af 20. august 2012 »Social sikring i Den Europæiske Unions udviklingssamarbejde« (COM(2012)0446),

— der henviser til sin beslutning af 21. september 2010 om Kommissionens meddelelse om en fællesskabsstrategi til forebyggelse af naturkatastrofer og menneskeskabte katastrofer ([1]),

— der henviser til sin beslutning af 27. september 2011 med titlen »Hen imod et styrket EU-katastrofeberedskab: civilbeskyttelsens og den humanitære bistands rolle« ([2]),

([1]) EUT C 50 E af 21.2.2012, s. 30.
([2]) EUT C 56 E af 26.2.2013, s. 31.

— der henviser til Kommissionens meddelelse af 27. februar 2013 »Et værdigt liv for alle: Fattigdomsudryddelse og en bæredygtig udvikling i verden« (COM(2013)0092),

— der henviser til Kommissionens meddelelse af 13. oktober 2011 »Forbedring af virkningen af EU's udviklingspolitik: En dagsorden for forandring« (COM(2011)0637) og til Rådets konklusioner derom af 14. maj 2012,

— der henviser til den nye aftale om engagement i ustabile stater i henhold til Busan-partnerskabet for effektivt udviklingssamarbejde, som blev vedtaget på det femte forum på højt plan for bistandseffektivitet i Busan, Sydkorea, som fandt sted fra den 29. november til den 1. december 2011,

— der henviser til sin beslutning af 13. juni 2013 om årtusindudviklingsmålene — fastlæggelse af rammen for tiden efter 2015 ([1]),

— der henviser til Rådets konklusioner af 25. juni 2013 om »Den overordnede dagsorden for perioden efter 2015«,

— der henviser til FN's konference om bæredygtig udvikling — »Den fremtid vi ønsker«, som fandt sted i juni 2012 i Rio de Janeiro, Brasilien (Rio+20) og navnlig til beslutningerne vedrørende nedbringelse af katastroferisici,

— der henviser til det fjerde møde i Den Globale Platform til mindskelse af katastroferisici, som fandt sted fra den 19.-23. maj 2013 i Genève, Schweiz,

— der henviser til Kommissionens meddelelse af 12. marts 2013 »Forbedring af mødres og børns ernæring i udviklingsbistand til tredjelande: En EU-rammepolitik« (COM(2013)0141),

— der henviser til forretningsordenens artikel 48,

— der henviser til betænkning fra Udviklingsudvalget (A7-0375/2013),

A. der henviser til, at Kommissionen i sin meddelelse om resiliens fra 2012 definerede resiliens som »den evne, man finder hos personer, en husholdning, et samfund, et land eller en region til at tilpasse sig og hurtigt komme på fode igen efter belastninger og voldsomme begivenheder«;

B. der henviser til, at nedbringelse af katastroferisici er et vigtigt led i opnåelsen af resiliens; der henviser til, at nedbringelse af katastroferisici omfatter analyser og forvaltning af risici med henblik på at reducere sårbarheden over for katastrofer og omfatter aktiviteter, som støtter beredskab, forebyggelse og nedbringelse på alle niveauer fra lokalt til internationalt;

C. der henviser til, at sammenkobling af nødhjælp, rehabilitering og udvikling er et vigtigt værktøj i tilgangen til resiliens, som hjælper med at slå bro over de operationelle og finansieringsmæssige huller mellem nødhjælp og udvikling;

D. der henviser til, at Hyogohandlingsplanen er et uvurderligt instrument til at fremme dagsordenen for nedbringelse af katastroferisici på verdensplan, og at den udløber i 2015; der henviser til, at det forventes, at rammerne for nedbringelse af katastroferisici efter 2015 vedtages på verdenskonferencen om nedbringelse af katastroferisici i Japan i starten af 2015;

E. der henviser til, at det i midtvejsevalueringen af den europæiske konsensus om humanitær bistand blev bemærket, at der var gjort fremskridt med hensyn til nedbringelse af katastroferisici, men at det er vigtigt, at der gøres yderligere praktiske fremskridt;

F. der henviser til, at 4,4 mia. mennesker ifølge FN siden 1992 har været påvirket af katastrofer, at der er forårsaget skader for 2 billioner USD, og at 1,3 mio. mennesker er blevet dræbt; der henviser til, at omkostningerne ved tab som følge af katastrofer beløb sig til over 300 mia. USD i 2011; der henviser til, at man ifølge Den Asiatiske Udviklingsbanks skøn for hver dollar, der investeres i nedbringelse af katastroferisici i et kriseudsat område, sparer mindst 4 dollars i nødhjælp og rehabiliteringsomkostninger i fremtiden;

([1]) Vedtagne tekster, P7_TA(2013)0283.

G. der henviser til, at forbundne forsyningskæder i den globaliserede verden i dag betyder, at økonomiske tab i én region har globale konsekvenser; det anslås f.eks., at oversvømmelserne i Thailand i 2011 nedbragte den globale industrielle produktion med 2,5 %;

H. der henviser til, at katastrofeomkostningerne stiger i takt med, at klimaændringer skaber mere alvorlige vejrafhængige begivenheder samt hurtig og utilstrækkeligt forvaltet urbanisering, befolkningstilvækst, jordforringelse og knaphed af naturressourcer; der henviser til, at fødevare- og ernæringskriser bliver stadig hyppigere forekommende i mange regioner i udviklingslandene;

I. der henviser til, at en indsats for nedbringelse af katastroferisici og styrkelse af resiliens skal være et supplement til, ikke en erstatning for de udviklede landes bestræbelser på at nedbringe deres bidrag til klimaændringerne;

J. der henviser til, at der i perioder med finansiel konsolidering er et betydeligt behov for at anvende ressourcer mere effektivt; der henviser til, at finansiering af nedbringelse af katastroferisici skal have et langsigtet perspektiv og bør afspejle reelle risici med primært fokus på at hjælpe dem, som er mest sårbare over for voldsomme begivenheder;

K. der henviser til, at Kina har brugt 3,15 mia. USD på at mindske konsekvenserne af oversvømmelser og dermed har undgået tab til anslået 12 mia. USD; der henviser til, at andre succeshistorier omfatter Bangladesh, Cuba, Vietnam og Madagaskar, som har været i stand til i betydelig grad at nedbringe virkningerne af meteorologiske farer som tropiske storme og oversvømmelser gennem bedre systemer til tidlig varsling, katastrofeberedskab og andre foranstaltninger til nedbringelse af risici;

L. der henviser til, at investeringer fra den private sektor i de flest lande udgør en stor del af de samlede investeringer, og at den nationale økonomiske udvikling og resiliens over for katastrofer afhænger af investeringer fra den private sektor, som er følsomme over for katastroferisici;

M. der henviser til, at FN forudsiger, at verdens bybefolkning vil stige med 72 % inden 2050, og at størstedelen af byvæksten vil forekomme i de mindst udviklede lande og dermed i høj grad bidrage til antallet af mennesker, som er udsat for katastroferisici;

N. der henviser til, at katastrofer kan bidrage til en række yderligere problemer såsom ekstrem fattigdom, fødevareusikkerhed og fejlernæring;

O. der henviser til, at ubæredygtig udviklingsplanlægning og -praksis tidligere har ført til øget sårbarhed over for katastrofer for mange befolkninger; der henviser til, at vurdering af katastroferisici skal være en forudsætning for udviklingsplanlægning og -programmer;

P. der henviser til, at manglende koordinering mellem EU's medlemsstater og andre donorlande i postkrisesituationer nedbringer virkningen af fælles tiltag; der henviser til, at øget donorkoordinering såvel i postkrisesituationer som i arbejdet med at opbygge resiliens kan medføre betydelige besparelser og øget effektivitet i forhold til udviklingsmål;

Q. der henviser til, at det nu er slået fast, at den globale vurderingsrapport er en troværdig global kilde til analyse af risici og tendenser vedrørende sårbarhed; der henviser til, at manglen på præcise data om katastrofetab ikke desto mindre fortsat er en stor udfordring;

R. der henviser til, at regional integration fører til økonomiske, politiske og sociale fremskridt;

S. der henviser til, at praksis med afgivelse af jord bør være underlagt regulering for at sikre, at den ikke skader landbefolkningen;

EU's strategi til styrkelse af resiliens

1. glæder sig over Kommissionens meddelelse om resiliens fra 2012 og målene deri; opfordrer Kommissionen til aktivt at forfølge forslagene i meddelelsen og sikre, at en langsigtet strategi til styrkelse af resiliens og nedbringelse af katastroferisici udvikles videre med inddragelse af både humanitære og udviklingsmæssige indsatser og en klar forbindelse mellem disse;

2. glæder sig over handlingsplanen for resiliens i kriseudsatte lande for 2013-2020 og prioriteterne deri; opfordrer indtrængende Kommissionen til sammen med EU-Udenrigstjenesten at gennemføre forslagene og prioriteterne og sikre, at der hele tiden sker fremskridt med hensyn til at nå målene;

3. er bekymret over, at resiliens og nærmere bestemt nedbringelse af katastroferisici kun nævnes kort i Rådets konklusioner om den overordnede dagsorden for perioden efter 2015; mener, at der i højere grad skal lægges vægt på disse spørgsmål i dagsordenen for perioden efter 2015;

4. opfordrer Kommissionen til aktivt at integrere resiliensforanstaltninger i både den humanitære og den udviklingsmæssige side af programmeringen; understreger, at der er behov for at styrke forbindelsen mellem kortsigtede humanitære aktioner og langsigtet udviklingsprogrammering, og at dette bør passes ind i EU's overordnede resiliensstrategi;

5. mener, at EU's resiliensstrategi primært bør fokusere på de mest sårbare, fattige og marginaliserede befolkningsgrupper, som er mest udsat for risici, navnlig naturkatastrofer, og kun i ringe grad er beskyttet mod sådanne voldsomme begivenheder, herunder langsomt opståede begivenheder; understreger, at en langsigtet resiliensstrategi skal være rettet mod de grundlæggende årsager til sårbarhed over for risici og mod at nedbringe underliggende risikofaktorer betydeligt;

6. understreger, at EU's langsigtede strategi til styrkelse af resiliens bør gøre noget ved forringelsen af økosystemerne, navnlig for landbrugs-, vand-, biodiversitets- og fiskeressourcernes vedkommende, og opfordrer EU til at vedtage en konsekvent politik til at reducere sårbarhed gennem sin strategi for risikobegrænsning, hvilket kan opnås gennem indførelse af bæredygtige landbrugsproduktionsmetoder og –systemer, såsom vekseldrift, agroøkologi, agro-skovbrug, økologisk landbrug og familielandbrug;

7. opfordrer Kommissionen til at målrette sin dagsorden for resiliens mod skrøbelige og kriseudsatte lande samt investere i at styrke lokale institutioner med henblik på at opnå stabilitet og sikre, at de sårbare befolkninger tilbydes basistjenesteydelser;

8. understreger, at LLRD (Sammenkobling af Nødhjælp, Rehabilitering og Udvikling) kan slå bro over gabet mellem nødhjælp og udvikling og dermed sikre synergi mellem humanitært arbejde og udviklingsarbejde; mener, at det er vigtigt at behandle overgangsstrategier samt parallelle forbindelser mellem humanitær bistand og udviklingssamarbejde mere detaljeret, navnlig i katastrofeudsatte lande, langvarige kriser og lande, som er på vej ud af katastrofer;

9. insisterer på, at katastrofeudsatte lande bør spille en førende rolle og bør være hovedaktøren, når det gælder fastsættelse af deres prioriteter og overgangsstrategier fra humanitærhjælp til langsigtede udviklingsstrategier, idet de har bedre forudsætninger for at kende den lokale virkelighed og kunne definere, hvad der er bedst for deres egne samfund;

10. understreger, at klimaændringer forværrer de underliggende risikofaktorer og derfor skal tages i betragtning i resiliensstrategier, navnlig klimatilpasning;

Nedbringelse af katastroferisici som et vigtigt led i resiliens

11. understreger, at investeringer i foranstaltninger til nedbringelse af katastroferisici forud for katastrofer er langt mere omkostningseffektivt end finansiering af katastrofehjælp efter begivenheden; opfordrer derfor til yderligere investeringer i nedbringelse af katastroferisici og resiliensstrategier i udviklingslande, navnlig i de mest sårbare områder, og inddragelse af dette aspekt i nationale udviklingsplaner;

12. fremhæver, at en effektiv katastrofehåndtering tager hensyn til, at der skal oprettes en ramme, der giver mulighed for umiddelbar mobilisering af alle fornødne ressourcer;

13. understreger, at nedbringelse af katastroferisici bør prioriteres tilsvarende ved fremtidig programmering af udviklingsarbejde og integreres i planlægningen af udviklingsarbejdet og den humanitære indsats i alle skrøbelige og risikoudsatte lande;

14. opfordrer EU, medlemsstaterne og partnerlandenes regeringer til at forbedre og udvikle strategier til nedbringelse af katastroferisici i udviklingslande ved at gennemføre risikovurderingsprogrammer og forbedre systemerne til tidlig varsling, navnlig i skrøbelige og kriseudsatte lande, ved at styrke katastrofeberedskabet med henblik på at sikre en effektive indsats på alle niveauer og ved at støtte mere bæredygtig udviklingsplanlægning i partnerlandene;

15. opfordrer partnerlandene til at indføre regnskabssystemer, som kan registrere lokale tab og dele oplysninger mellem det lokale og nationale plan med henblik på planlægning og statistik; bemærker, at en vis grad af standardisering kan bidrage til bedre registrering af tab på regionalt plan og dermed støtte det regionale samarbejde;

16. opfordrer EU og medlemsstaterne samt partnerlandene til at overveje miljømæssig bæredygtighed og katastrofehåndtering i programmer for arealforvaltningsreformer og tinglysningsmekanismer;

17. bemærker, at nedbringelse af katastroferisici og tilpasning til klimaændringer hænger sammen, og opfordrer derfor Kommissionen og alle aktører til yderligere at integrere strategier til nedbringelse af katastroferisici og tilpasning til klimaændringer, såsom bl.a. eksisterende nationale tilpasningshandlingsplaner (NAPA'er), og inkludere dem i deres planlægning til den 11. EUF, søge konkret finansiel støtte, f.eks. gennem den globale klimaændringsalliance, og koordinere arbejdet med at harmonisere disse aktiviteter;

18. støtter en supplerende og sammenhængende tilgang til rammerne for årtusindudviklingsmålene og nedbringelse af katastroferisici i perioden efter 2015; mener, at der i processerne for perioden efter årtusindudviklingsmålene og efter Hyogohandlingsplanen skal tages højde for resultaterne af de aktuelle rammer, og gribes ind over for de oplevelser, som de, der er mest påvirket af katastrofer og kriser, står over for; gentager, at nedbringelse af katastroferisici, forvaltning af klimarisici og resiliens i høj grad skal indarbejdes i rammerne for perioden efter 2015;

Bæredygtig udvikling, social beskyttelse og samfundsresiliens

19. understreger, at resiliensstrategien skal medføre bæredygtige fordele for de mest sårbare dele af samfundet, navnlig for dem, der lever i ekstrem fattigdom, og dem, der lever i uregulerede bosættelser eller slum samt indfødte befolkninger, som er meget udsatte for katastroferisici;

20. understreger, at bæredygtig udvikling skal ses som et vigtigt led i nedbringelse af katastroferisici; anerkender, at der kun kan opnås fremskridt på langt sigt, hvis der tages hånd om de underliggende faktorer, som gør samfund og enkeltpersoner mere sårbare, såsom dårlig miljøforvaltning, utilstrækkelig infrastruktur, jordforringelser og dårlig byplanlægning;

21. er klar over, at en stor del af de husholdninger i udviklingslandene, navnlig i lavindkomstlande, der lever i konstant fattigdom, generelt har ringe eller ingen social beskyttelse og dermed er endnu mere udsatte i forhold til naturkatastrofer eller menneskeskabte katastrofer; opfordrer Kommissionen til at fremme aktiviteter til social beskyttelse yderligere i dens udviklingsprogrammer med særlige aktiviteter til at forbedre statsejede systemer, forebyggende foranstaltninger og forsikring mod naturkatastrofer og menneskeskabte katastrofer;

22. opfordrer endvidere til øget opmærksomhed på små katastrofer som et vigtigt mål i resiliensstrategien og bedre synlighed af den skade, som små katastrofer udretter på samfundene, og deres konsekvenser for disse;

23. understreger behovet for at styrke og udvikle uddannelse i forbindelse med katastrofer og nødsituationer og forbedre fordelingen, indsamlingen og formidlingen af oplysninger og viden, som kan hjælpe med at opbygge samfundsresiliens og fremme adfærdsændringer og en katastrofeberedskabskultur;

24. understreger den vigtige rolle, som de lokale myndigheder og lokale og nationale civilsamfundsorganisationer kan spille med hensyn til at opbygge resiliens, navnlig i skrøbelige og kriseudsatte lande, og opfordrer de lokale myndigheder til i samråd med lokalsamfundene og civilsamfundets organisationer at udvikle sammenhængende og koordinerede processer til gennemførelse af resiliensstrategier;

25. fremhæver, at der bør indføres stærke ansvarlighedsmekanismer og overvågning med deltagelse af lokale myndigheder, udviklingspartnere, forskere, civilsamfundet, medierne og offentligheden generelt med henblik på at forbedre adgangen til oplysninger og øge opmærksomheden omkring behovet for strategier til nedbringelse af katastroferisici og resiliens; opfordrer til regelmæssig indsamling af oplysninger, blandt andet af meteorologiske oplysninger, oplysninger vedrørende høst, besætninger, markedernes funktion, børns og samfundets fattigstes ernæringsforhold samt oplysninger om eksisterende mekanismer til nedbringelse af katastroferisici og adgang til grundlæggende tjenesteydelser; opfordrer til regelmæssig rapportering og offentliggørelse af disse oplysninger på offentligt tilgængelige platforme for at fremme adgangen til oplysningerne, til tidlige varsling og til forbedring af situationen;

Erfaringer fra fødevaresikkerhedskriser og tidligere katastrofer

26. påpeger, at katastrofer og nødsituationer ofte efterfølges af fødevarekriser og fejlernæring i de berørte dele af befolkningen, navnlig blandt børn; understreger endvidere, at fødevarekriser er katastrofer i sig selv, og at resiliensstrategien, som fokuserer på at forbedre fødevaresikkerhed og ernæring, skal indarbejdes systematisk i programmeringsbeslutninger;

27. opfordrer EU til at tage ved lære af sin samarbejdspolitik igennem de foregående årtier og fremsætte forslag om at fremme udviklingsvenlig politikkohærens i praksis ved at koble udviklingsstøtte sammen med andre EU-politikområder, såsom landbrug, handel, beskatning, klimaændringer og investeringer;

28. opfordrer indtrængende Kommissionen til at integrere problemet med land grabbing i sin politiske dialog med udviklingslandene med henblik på at gøre politikkohærens til hjørnestenen i udviklingssamarbejdet på nationalt plan såvel som på internationalt plan og for at undgå ekspropriering af mindre landbrug, øget sårbarhed for de fattige i landdistrikterne og befordring af en ikkebæredygtig anvendelse af jord og vand;

29. bemærker, at fødevare- og ernæringskriser forekommer oftere og oftere i Sahel og på Afrikas Horn, hvor millioner af mennesker mangler adgang til tilstrækkelige fødevarer; påpeger, at fødevarekrisen i 2011 på Afrikas Horn og i 2012 i Sahel viste, at humanitær bistand alene hverken kan bryde cyklussen med kronisk sult og fejlernæring eller tage hånd om de grundlæggende årsager; understreger betydningen af at tage hånd om de grundlæggende årsager til vedvarende fødevareusikkerhed i disse regioner, nemlig ringe adgang til tilstrækkelige grundlæggende tjenesteydelser og uddannelse, akut fattigdom, utilstrækkelig støtte til små landbrug og husdyrhold, problemer med adgang til jord, nedbrydning af miljøet, hurtig befolkningstilvækst, markedssvigt, faldende fødevareproduktion pr. indbygger og dårlig regeringsførelse; understreger, at de grundlæggende årsager til fødevarekriser i dag er mere komplekse end tidligere med f.eks. markedsrelaterede prischok, som forekommer oftere og i højere grad berører fattige mennesker;

30. bemærker, at kronisk fødevare- og ernæringsusikkerhed er den første og vigtigste sårbarhedsfaktor i forhold til fødevarekriser, fordi det reducerer menneskers evne til at forberede sig på risici, modstå kriser og komme sig oven på kriser; bemærker ligeledes, at kronisk fødevare- og ernæringsusikkerhed har langsigtede negative virkninger, som reducerer den menneskelige kapital ved at hæmme børns vækst og påvirke samfundenes udviklingskapacitet; anerkender, at store og meget svingende fødevarepriskriser er dyre og komplekse at løse; påpeger, at Kommissionens resiliensstrategi er et skridt i den rigtige retning, idet den tager hånd om de grundlæggende årsager til sårbarheden, hvoraf den vigtigste er kronisk fødevare- og ernæringsusikkerhed;

31. er af den opfattelse, at EU's handlingsplan for resiliens bør sigte mod at gennemføre udviklingsvenlig politikkohærens og gøre noget ved problemer relateret til fødevaresikkerhed og klimamodstandsdygtighed ved at afskaffe ikkebæredygtig praksis såsom dumping af landbrugsprodukter og uretfærdige handelsbestemmelser; opfordrer EU til at anlægge en holistisk tilgang til bæredygtigt landbrug på nationalt og internationalt plan;

32. glæder sig over både den fælles udviklingsmæssige og humanitære tilgang og den regionale tilgang i EU-initiativet »Supporting Horn of African Resilience« (SHARE) og i EU's »Alliance Globale pour l'Initiative Résilience Sahel« (AGIR) for Sahel-regionen; opfordrer til, at der fokuseres endnu mere på disse regioner og på endnu bedre samarbejde og koordinering mellem nationale regeringer, internationale donorer, civilsamfundet og den private sektor om at nedbryde barrierer mellem den udviklingsmæssige og den humanitære tilgang, mellem en »normal« indsats og indsatsen under »kriser«;

33. opfordrer til en effektiv tilgang til resiliens, som skal være multiinstitutionel, koordineret, omfattende og systematisk og omfatte en række elementer som f.eks. tilvejebringelse af forudsigelige og målrettede sociale sikkerhedsnet for de mest sårbare, hvilket ikke kun ville sikre, at husholdningerne har umiddelbar adgang til fødevarer under kriser, men også garantere hurtig genopretning og resiliens over for fremtidige voldsomme begivenheder; opfordrer til, at nedbringelse af underernæring hos børn bliver et centralt element i resiliensen gennem koordinerede nationale planer, hvor navnlig børn under to år og gravide kvinder prioriteres;

34. bemærker, at dokumentation fra Niger, Burkina Faso og Mali viser, at billige agroøkologiske teknikker, navnlig agroskovbrug og beskyttelse af jord og vand, har forbedret små landbrugeres resiliens over for fødevareusikkerhed; understreger imidlertid, at agroøkologisk landbrug alene ikke kan løse de strukturelle årsager til fødevareusikkerhed; opfordrer til, at der indarbejdes ikkelandbrugselementer i landbrugsinterventioner, og at det sikres, at bedre ernæring er et eksplicit mål for landbrugsprogrammer; opfordrer derudover til, at det sikres, at kvindelige landbrugere også drager fordel af programmerne ved at sikre, at der tages højde for de barrierer, som skabes af ulighed mellem kønnene (såsom adgang til jord, kredit, konsulenttjenester og rå- og hjælpestoffer), når der udarbejdes landbrugsprogrammer;

Bedre koordinering af indsatsen og bedre finansieringsmetoder

35. påpeger, at det er afgørende, at medlemsstaterne og EU-institutionerne koordinerer deres udviklingsmæssige og humanitære aktiviteter bedre, og at de samarbejder om at gøre deres bistand mere effektiv; påpeger, at Europa-Parlamentets undersøgelse »Omkostningerne ved ikke-Europa inden for udviklingspolitik« fra juni 2013, hvori det anslås, at der årligt kan spares 800 mio. EUR i transaktionsomkostninger, hvis donorerne koncentrerede deres bistandsindsats om færre lande og aktiviteter, og at der kunne opnås yderligere besparelser på 8,4 mia. EUR årligt gennem bedre tværnationale fordelingsmønstre;

36. noterer sig det vigtige bidrag, der ydes af mobile små husdyrproducenter, i forhold til produktion af kød, mælk og blod i områder, der er dårligt egnede til anden form for landbrug; understreger den vigtige rolle, de spiller i at brødføde samfundene, og deres positive bidrag til fødevaresikkerheden og ernæringen, hvilket har vist sig ved erfaringer fra tørre og halvtørre landområder, der viser, at børn i områder med husdyrhold normalt har bedre fødevaresikkerhed end de, der bor i byer og landsbyer; opfordrer derfor til at tage hensyn til rettigheder og behov hos disse befolkninger i områder med husdyrhold, når der udformes landbrugsinterventioner og –programmer;

37. understreger behovet for at forøge smålandbrugenes kapacitet ved at fremme offentlig-private investeringer, herunder ved at tildele mikrolån til kvinder;

38. mener, at besparelser som følge af bedre donorkoordinering f.eks. kan anvendes til aktiviteter til nedbringelse af katastroferisici, og at disse kan generere et betydeligt afkast og dermed skabe en positiv cirkel;

39. glæder sig over Kommissionens forslag i handlingsplanen om resiliens for 2013 om at afholde et årligt EU-resiliensforum; ser dette som en mulighed for at koordinere resiliensindsatsen blandt offentlige institutioner, herunder nationale parlamenter og Europa-Parlamentet, den private sektor samt ngo'er og civilsamfundet, for at sikre velkoordinerede fremskridt inden for nedbringelse af katastroferisici og resiliens, hvor alle parter arbejder sammen;

40. opfordrer til øget samarbejde mellem den offentlige og den private sektor om nedbringelse af katastroferisici og resiliens; opfordrer Kommissionen til at fremme inddragelsen af den private sektor ved at skabe incitamenter og det rigtige miljø til, at private enheder kan dele deres erfaring om opbygning af resiliens og nedbringelse af risici; opfordrer imidlertid

indtrængende Kommissionen til i denne forbindelse at udarbejde et forslag, der fastsætter bestemmelser om offentlig-private partnerskaber, herunder sociale og økologiske konsekvensvurderinger, for at forhindre f.eks. forværring af konflikter om arealanvendelse eller konflikter omkring adgang til vand, navnlig for at beskytte de mindre landbrugere; opfordrer den desuden til at yde støtte til AVS-landene til kritisk at gennemgå kontrakter med multinationale investorer; opfordrer endvidere til at fremme gennemsigtigheden af investeringer og investeringsformål på platforme, som er tilgængelige for civilsamfundet;

41. anbefaler øget samarbejde med lande uden for EU samt internationale og regionale institutioner med hensyn til katastrofeberedskab samt katastrofeindsats og genopbygning; støtter en styrkelse af samarbejdet mellem Kommissionen og FN's kontor for katastroferisikobegrænsning (UNISDR) med henblik på at forbedre EU's indsats inden for nedbringelse af katastroferisici;

42. understreger, at EU og internationale organisationer kan gøre fremskridt inden for nedbringelse af katastroferisici og resiliens i udviklingslandene gennem deres programmer, men at det primært er de nationale regeringers ansvar at sikre deres borgeres sikkerhed, og at der derfor skal være et stærkt politisk engagement i partnerlandene til at støtte og gennemføre aktiviteter, som forbedrer resiliens og nedbringelse af katastroferisici;

o

o o

43. pålægger sin formand at sende denne beslutning til Rådet og Kommissionen.